

Uitgesproken tekst tijdens opening expositie *Zomers abstract*, dd. 23.06.24

*Daar en is geen konste onder den hemelvonden
oft een oprecht schilder en heeft er af 't verstand*

schreef schilder-dichter Lucas d'Heere in 1565 in zijn betoog ter verdediging van de schilderkunst dat hij richtte aan de Antwerpse rederijkerskamer *De Violieren*. Vertaald naar vandaag zegt deze uitspraak dat er geen kunst, geen subject op aarde is of een gedegen schilder heeft er inzicht in. En met deze eigenschap kom ik tot het introspectieve werk van Matthieu Claus die als beeldend poëet een ambigue relatie aangaat met de werkelijkheid. Zijn beeldtaal verradt een perfect gedoseerde symbiose van een met gevoel doordrongen intuïtie en een weidse kijk op de micro werkelijkheid van zijn leefruimte: de natuur, het landschap, de architectuur, de industrie. Schoonheid ligt zowel vervat in de witte magie van een wolkje als in de schroothoop van industrieel afval. Het zomers uitbundig kleurgebruik primeert weliswaar op het onderliggend raadselachtig verhaal, de vingerwijzing of de knipoog: zijn gedachtenkronkels die evenwel een mogelijke verduidelijking krijgen door de prozaïsche titels waardoor de band met de realiteit nooit ten volle verbroken wordt. Deze olieverfschilderijen evoceren een concentratie van associaties, suggesties en prikkels waarin we noodgedwongen een werkelijkheid pogen te herkennen, of althans een illusie van werkelijkheid, want deze is zeker niet absoluut, zelfs niet uit elkaar te houden. De bevroren beweeglijkheid op het beeld werkt begoochelend en houdt de illusie van een aanwezigheid vast. Een blik die vragen stelt. Tussen de gelaagdheid van de verfzetting, soms schraal en transparant, dan weer korrelig en pasteus, schuilt een intrigerend speelveld waarin arabeske lijnen flirten met geometrische patronen en repetitieve structuren. Een invuloefening voor de beschouwer. De exploratie wacht om in het overwegend appelblauwzeegroen als kleurveld een eigen verhaal te projecteren. In die verankering van spiritualiteit en symboliek komen niet enkel de gebruikelijke codes van waarneming, maar ook de zelfbeschouwing op de helling te staan.©